

νά κινήσωμεν, καὶ ν' ἀποσυρθῶμεν εἰς μέρος ὀχυρὸν, ἑωσὶ τοῦ οἱ ταχυδρόμοι μας φέρουν τὴν εἰδήσιν τῆς ἐκστρατείας τοῦ κατὰ τοῦ Λονδίνου. Σκοπὸς μας εἶναι νὰ πολιορκήσωμεν τὸν Πύργον, καὶ νὰ συλλάβωμεν τὴν βασίλισσαν.

— Δῶδλεῦ, ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, ἀπλοῦς σπινθὴρ τιμῆς ἂν μένη εἰς τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς σου, δὲν θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν ἀποστασίαν ταύτην!

— Ἡ Μαρία δὲν εἶναι πλέον βασίλισσα, ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴν ὁ Γουλιόρδ γονυπετήσας ἔμπροσθέν της. Εἰς σέ, Ἰωάννα, εἰς σέ μόνην ἀνήκει τοῦ ἐξῆς ὁ τίτλος οὗτος· εἰς σέ ἀνέκει ν' ἀποφασίσῃς ἂν ἡ Μαρία πρέπη νὰ ζήσῃ ἢ ν' ἀποθάνῃ.

— Δὲν εἴμεθα ἀκόμη νικηταί, εἶπεν ὁ δούξ τοῦ Σουφόλκ. Ἄς προσπαθῶμεν ν' ἀνακτήσωμεν τὸ στέμμα, πρὶν ἀποφασίσωμεν περὶ τῆς τύχης τῶν ὅσοι τὸ ἤρπασαν.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς συνοδεύσῃ ἡ λέδη Ἰωάννα, ἐμουργίσειεν ὁ Νουᾶλ εἰς τὸ αὐτίον τοῦ Δῶδλεῦ· διότι, ἂν πέσῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐχθρῶν μας, ἡμπορεῖ νὰ γείνῃ εἰς χεῖράς των ὅπλον τρομερὸν ἐναντίον μας.

— Μυλόρδε, ἐπανελάθειν ἡ Ἰωάννα, πίπτουσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σουφόλκ, ἂν δὲν ἡμπορῶ νὰ συγκινήσω τὸν νυμφίον μου, σὺ, πάτερ μου, σέ παρακαλῶ, μὴ κωφεύσῃς εἰς τὰ παρακλήσεις μου! Πίστευέ με, ἡ συνωμοσία αὕτη θ' ἀποτύχῃ, καὶ ὅλοι θὰ καταδικασθῶμεν εἰς θάνατον.

— Κυρία μου, εἶπεν ὁ Νουᾶλ, δὲν ἡμπορεῖ πλέον ὁ δούξ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, καὶ ἂν ἀκόμη τὸ θελήσῃ. Ὁ Κουρτεναί μᾶς ἐκαταμήνυσεν ὅλους εἰς τὸν Γάρδινερ, καὶ ἐντὸς ὀλίγου, δὲν ἀμφιβάλλω ποῶς, θὰ ἔλθουν ἐδῶ νὰ μᾶς συλλάβουν.

— Ἰωάννα, θὰ ἔλθῃς μὲ ἡμᾶς, εἶπε μὲ τόνον προστακτικὸν ὁ Γουλιόρδ.

— Ποτέ! δὲν θὰ ἐξέλθω, καὶ σὰς ἐξορκίζω, καὶ σέ καὶ τὸν πατέρα μου, νὰ περιμεῖνετε ἐδῶ, καθὼς ἐγὼ, τὴν ἀπόφασιν τῆς βασίλισσας.

— Καὶ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἐνδόξου Νορθουμπερλάνδ τολμᾶς νὰ προτείνῃς παρομοίαν ἀγενεὴν πράξιν! ἀπεκρίθη . . . Ὁχι, κυρία μου, ὅχι. Ὁ κύβος ἐρρίφθη, τὸ πρῶτον βῆμα ἔγεινε· δὲν πρέπει πλέον νὰ στραφῶμεν εἰς τὰ ὀπίσω . . . Τὸ ἐπαναλαμβάνω, κυρία μου, πρέπει νὰ ἔλθῃς, καὶ νὰ ἔλθῃς παρευθὺς· δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάσωμεν εἰς προετοιμασίας... Κύριε Νουᾶλ, ἐγκαταλείπομαι ὁλωδιόλου εἰς σέ... Ἰππους ἐτοιμάσατε! ἀνέκραξε πρὸς τὸν ἐλθόντα ἱπποκόμον τοῦ ἱπποῦς ἀμέσως!

— Πάτερ μου, ἀγαθὲ πάτερ μου, εἶπε θρηνοῦσα ἡ Ἰωάννα· δὲν θὰ πηγαίνῃς, δὲν θὰ μ' ἐγκαταλίπῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον . . .

Ἀλλ' ὁ Σουφόλκ ἀπέτρεψε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ὤρμησεν ἔξω τῆς αἰθούσας.

Ὁ Νουᾶλ ἐκύτταξε τὸν Δῶδλεῦ, ἔνευσε πρὸς αὐτὸν ἐμφαντικῶς, καὶ ἠκολούθησε τὸν δούκα.

Ὁ Δῶδλεῦ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τῆς Ἰωάννας.

— Σέ παρακαλῶ, τῆς εἶπε . . . σέ διατάττω νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς.

— Γουλιόρδ, δὲν ἡμπορῶ . . . δὲν θέλω . . . ὅχι, δὲν θέλω νὰ ὑπακούσω . . . Ὀλη μου ἡ ἐπιθυμία

ἦτον νὰ σέ κρατήσω πλησίον μου· ἀλλ' ἀδυνατοῦσα νὰ σέ ἀποτρέψω ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴν σου ἐπιχείρησιν, τοῦλάχιστον θ' ἀποκρούσω τὴν συνενοχὴν μὲ καρτερίαν ἀδιάσειστον.

— Ὑγίαινε λοιπὸν διαπαντός! . . . Ἐπειδὴ μ' ἐγκαταλείπεις εἰς τόσον σκληρὰν περίστασιν, ἐπειδὴ παραγινωρίζεις τὴν ἐξουσίαν μου, κυρία μου, ὅλοι οἱ μετὰ σοῦ συνδένοντές με δεσμοὶ ἐκόπησαν.

— Μὴ φεύγῃς, Δῶδλεῦ! . . . Ἀλλοίμονον! καταστρέφεις ὅλας τὰς γενναίας ἀποφάσεις μου . . . Δὲν εἶμαι πλέον ὅ,τι ἤμην . . . Δὲν ὑποφέρω ποσῶς τὴν ιδέαν τοιοῦτου χωρισμοῦ . . .

— Ἄ! ἤμην ἐβέλαιος! ἀνέκραξε τρυφερῶς θλίβων αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν του . . . Λοιπὸν θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς; δὲν εἶναι ἀλήθεια;

— Καὶ τί ἄλλο ἡμπορῶ νὰ πράξω;

— Ἐλα λοιπὸν . . . ἄς ὁδεύσωμεν πρὸς τὸν θρόνον!

— Ὁχι, εἶπε μὲ τόνον βαθείας μελαγχολίας καὶ εὐαγγελικῆς ὑπομονῆς· ἄς ὁδεύσωμεν πρὸς τὴν κατὰ δίκην! . . . (Ἀκολουθεῖ.)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΚΑΖΙΜΙΡ Ο ΔΕΛΑΒΙΝ.

Ὁ ἐνδοξος οὗτος τῶν ἡμερῶν μας ποιητὴς ἐγεννήθη εἰς τὴν γαλλικὴν πόλιν Χάβρην, τὸν ἀπρίλιον τοῦ 1793 ἔτους. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ μετῆρχετο ἐντίμως τὴν ἐμπορίαν τῶν φαρφουρίων, καὶ ἀπέκτησε περιουσίαν μεγάλην, ἔχων πλησίον τῆς εἰρημένης πόλεως ἐργοστάσιον ἀργιλλοπλαστικῆς, τὸ ὁποῖον διεύθυνεν ὁ ἴδιος. Καθὼς οἱ πλεῖστοι τῶν ποιητῶν, ὁ νέος Καζιμίρ ἔλαχε μητέρα συνετὴν καὶ ἀγαθὴν, καὶ ἡ μητρικὴ στοργὴ ἐχρημάτισεν ἡ πρώτη του μύσις εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ καλοῦ. Εἶχε δύο ἀδελφούς καὶ μίαν ἀδελφὴν· ὁ Καζιμίρ ἦτον ὁ δευτερότοκος· πρωτότοκος δὲ ὁ Γερμανὸς Δελαβίν, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς τῶν δραματικῶν καὶ συνεργάτης τοῦ Σκριβ. Ὁ ὑστερότοκος ὠνομάζετο Φορτουνάτος, καὶ μετέρχεται, νομίζομεν, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικογράφου.

Ὁ Καζιμίρ διήλθε τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἡλικίας του εἰς Χάβρην. Τίποτε ἀξιοπεριέργον κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα δὲν ἀπαντῶμεν εἰς τὸν βίον του· διότι ἡ εὐφυΐα τοῦ ποιητοῦ τούτου δὲν ἔλαβε τὴν πρόωρον ἐκείνην ἀνάπτυξιν, τὴν ὁποίαν συνήθως βλέπομεν ἢ ἀποδίδομεν εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Τὸ ἐξῆς μάλιστα περιστατικὸν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ φύσις, ὡς τεχνίτης φρόνιμος, ἐπεξεργάσθη θραδέως τὸ ἐμψυχόν της τοῦτο καὶ κομψὸν φιλοτέχνημα.

Ἡ παρουσία τῶν τριῶν ἀδελφῶν (εἴτε πρὸ τῆς εἰσόδου αὐτῶν εἰς τὸ ἐκπαιδευτικὸν κατὰστημα, εἴτε μετὰ ταῦτα κατὰ τὸν καιρὸν τῶν παύσεων) ἔσυρεν εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ πατρὸς αὐτῶν πολλὰ ἄλλα παιδιὰ διαφόρων ἐντίμων τῆς Χάβρης οἰκογενειῶν. Μεταξὺ τῶν παιδίων τούτων, ὄντων ὅλων ἡλικίας δέκα ἕως δώδεκα ἔτων, ἡ κυρία Δελαβίν ἐσύστησεν εἶδος

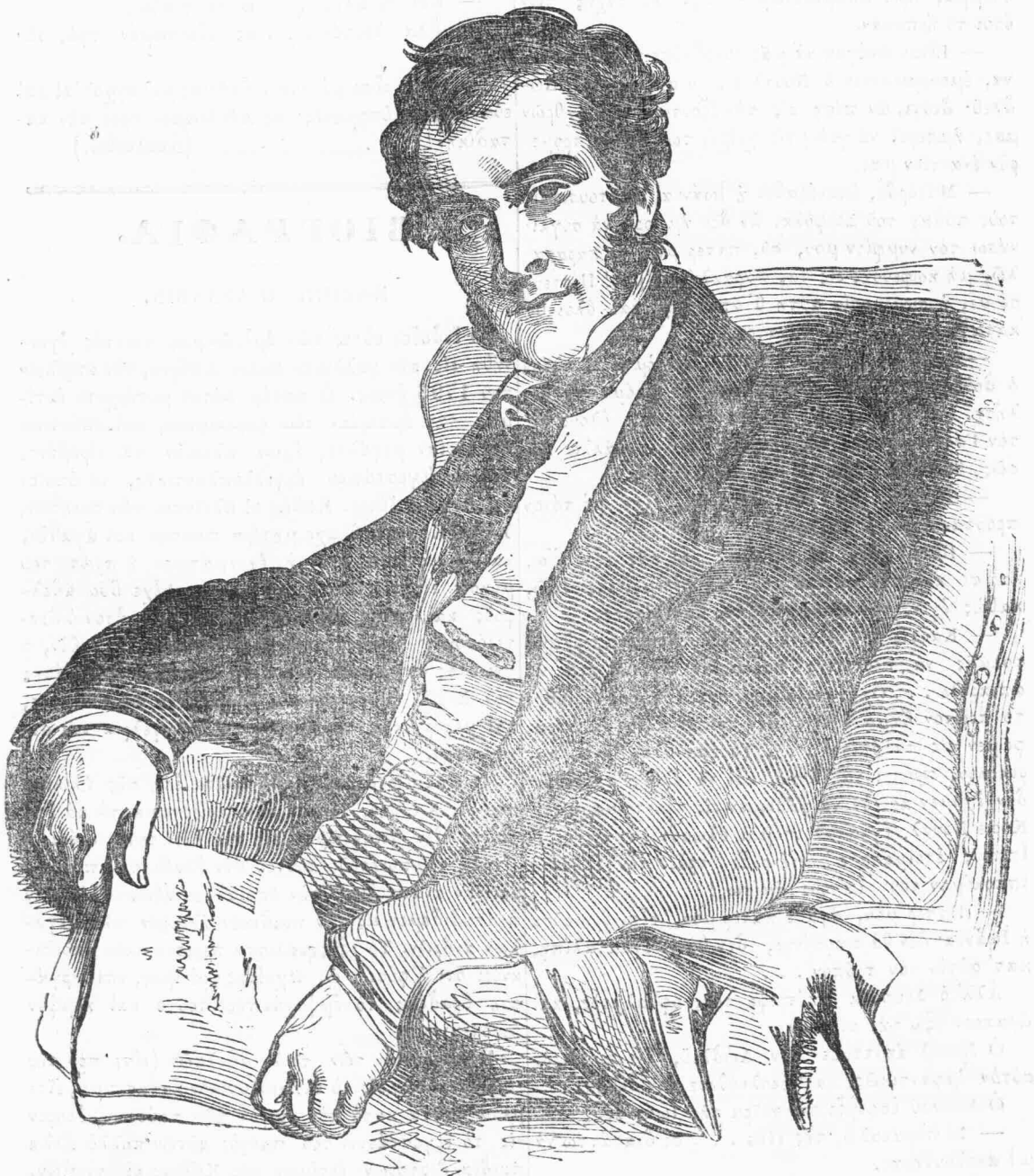
φιλολογικῷ διαγωνισμῷ, καὶ, κατὰ πᾶσαν κυριακὴν, ἔδιδεν εἰς αὐτὰ θέμα πεζογραφίας ἢ ποιήσεως, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ φέρῳσιν τὴν ἐπομένην κυριακὴν. Ὅλα ἔφεραν μετὰ χαρὰς τὰ ἔργα των, καὶ διεκρίνετο ἰδίως ὁ πρωτότοκος τῆς οἰκογενείας Γερμανός.

Μόνος, μεταξύ τῶν μικρῶν τούτων διαγωνιστῶν, ὁ Καζιμίρ ἔμενε πάντοτε ὀπίσω· μόλις ἠδύνατο νὰ δεῖξῃ τὸ ἥμισυ τοῦ ἔργου του, καὶ τὸ ἥμισυ τοῦτο ἦταν τὸ χειρότερον ὄλων. Τόσον, ὥστε ὁ πατήρ του, βλέπων τὰς καθημερινὰς ἀπογοχίας του, συνείθιζε νὰ λέγῃ πρὸς αὐτόν· « Σὺ, πτωχέ μου Καζιμίρ, θὰ με διαδεχθῇς εἰς τὸ ἐργαστάσιον τῶν φαρφυριῶν ».

Πληρესάτη δ' ὦν, μεταβολὴ ἐφάνη εἰς τὰς νοητικὰς δυνάμεις τοῦ νέου Καζιμίρ, ὅταν, καταλιπὼν τὸν πατρικὸν οἶκον, ἐμβῆκε, μετὰ τοῦ ἀδελτοῦ του Γερ-

μανοῦ, εἰς τὸ ἐκπαιδευτικὸν κατὰστημα 'Ρουνέτου, μαθητῶν συγχρόνως καὶ εἰς τὸ λεγόμενον *Λύκειον Ναπολέοντος*, ὅπου κατετάχθη μεταξύ τῶν ἐξωθεν φοιτῶντων μαθητῶν. Ἐκτοτε ἤρχισε νὰ εὐδοκίμῃ λαμπρῶς, καὶ αἱ πρόδοι αὐτοῦ, κατὰ τα τελευταῖα μάλιστα ἔτη, ἦσαν ἐξαιρετικαί.

Πρώτην φορὰν τὸν κατέλαβεν ὁ ποιητικὸς οἷστρος κατὰ τὸ ἔτος 1811, τὸν καιρὸν τῆς γεννήσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Ναπολέοντος, τοῦ ἐκ σπαργάνων ἀναγορευθέντος βασιλέως τῆς Ῥώμης. Ὁ διὰ τὸ συμβάν τοῦτο κοινὸς τότε τῶν Γάλλων ἐθνουσιασμός ἐνέπνευσε καὶ τὴν νέον Καζιμίρ, καὶ ἔγραψε διθύραμβον, ὅστις, ἂν καὶ ὄχι ἀμέτοχος ἐλαττωμάτων τινῶν, εἵλυσεν ὅμως, διὰ τὰς πολλὰς του ποιητικὰς καλλονὰς, τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, καὶ αὐτοῦ

Καζιμίρ ὁ Δελανβίρ.

τοῦ ἰδίου Ναπολέοντος, ὅστις καὶ νῦχαρίστησεν, ὡς λέγεται, τὸν νέον ποιητὴν.

Διάφορα ἄλλα ποιήματα ἠκολούθησαν τὸν διθυράμβον τούτον, μεταξύ τῶν ὁποίων διεκρίθη, διὰ τὴν καθαρότητα τῆς στιχουργίας, τραγωδία ἐπιγραφομένη *Πολυέστη*, τῆς ὁποίας ἀπόσπασμα μόνον ἐκρίνετο ἄξιον ὁ ποιητὴς νὰ διατηρήσῃ εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ποιημάτων του.

Ἐξελθὼν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ καταστήματος, κατὰ τὸ δέκατον ὄγδον τῆς ἡλικίας του ἔτος, ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ ποῖον τοῦ βίου στάδιον ἐμελλε νὰ ἐκλεξῇ. Δυστυχήματα ἐμπορικὰ ἠνάγκασαν τὸν πατέρα του νὰ πωλήσῃ τὸ ἐργοστάσιόν του, καὶ, μεταβαίνων εἰς Παρισίους, νὰ δεχθῇ δημοσίαν τινὰ θέσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἐμμέσων φόρων. Ὁ διευθυντὴς τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, Φρανσαὶ ὁ ἐκ Νάντης, θαυμάσας τὴν εὐφυΐαν τοῦ νέου Καζιμιρ, τὸν προτέλαβεν ἐντὸς τοῦ γραφείου του, καὶ ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος αὐτοῦ Μαικίνας.

Εἰς τὸ μεταξύ τούτο, τ' ὄνομα τοῦ νέου ποιητοῦ ἤρχισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ φημίζεται εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ εἰς τὸν κόσμον. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, τὸ κοινὸν ἐδέχετο μετὰ θαυμασμοῦ τὰς λυρικές του ποιήσεις, τὰς Μεσσηνιακὰς ἐκείνας ᾠδὰς, διὰ τῶν ὁποίων τ' ὄνομά του ἐμελλε ν' ἀπαθανατισθῇ. Ποτὲ λύρα ποιητικὴ δὲν ἔκρουσε χορδὴν μεταδίδουσαν θερμότερον τοὺς παλμούς της εἰς τὰς καρδίας ὁλοκλήρου ἔθνους! Ποτὲ τίτλος ἀπλούς ποιήματος δὲν ἐξέφρασε καταλληλότερον ἐποχῆς τινος τὰς ἀνάγκας καὶ τὰ αἰσθήματα!

Ἀς ἀναπολήσῃ ἕκαστος τὰς δεινὰς ἡμέρας τῆς Γαλλίας κατὰ τὸ 1815 ἔτος. Ἀς φαντασθῇ ἔθνος ἀναβὰν πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης, καὶ στήσαν θριαμβικῶς τὰς σημίας του εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς μητροπόλεις τῆς Εὐρώπης, πίπτονέπειτα διχμίας, εἰς πολιτικὸν ἐξευτελισμὸν ἀπαράδειγμάτιστον, βλέπον στρατοὺς ξένους στρατοπεδεύοντας εἰς τὰς πόλεις του, ἀφοπλίζοντας τοὺς στρατιώτας του, διαλύοντας τὰς βουλὰς του, προγράφοντας τοὺς πολίτας του, καταστρέφοντας τὰ μνημεῖά του, λαφυραγωγώντας τὰ μουσεῖά του, καὶ, ἐν μέσῳ τούτων ὧν, νεανίαν εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν, ἐμπνεόμενον αἵφνης ἀπὸ τὴν μούσαν τοῦ πατριωτισμοῦ, ψάλλοντα διὰ μαγευτικῶν ἤχων τὴν παρελθούσαν δοῦξαν καὶ θρηνωδούντα τὰ παρόντα τῆς πατρίδος δυστυχήματα· καὶ ὀνομάζοντα τὰ ἐλεγείά του ταῦτα ᾠδὰς Μεσσηνιακὰς, πρὸς ἀνάμνησιν τῶν μακρῶν πολέμων καὶ τῶν ἐθνικῶν συμφορῶν τῶν Μεσσηνίων, καὶ τῆς ἀπανθρώπου πρὸς αὐτοὺς τῶν νικητῶν Ἀλεξάνδρινων διαγωγῆς. Ἀς φαντασθῇ ἔλα ταῦτα, καὶ τότε δὲν θέλει βεβαίως ἀπορήσει ἂν τὴν Γαλλίαν ὁλόκληρον ἠλέκτρισαν τὰ ἄσματα τοῦ νέου τούτου αἰδοῦ, ἂν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἐδαπανήθησαν πολλαὶ μυριάδες ἀντιτύπων τῶν τριῶν πρώτων αὐτοῦ Μεσσηνιακῶν ᾠδῶν, καὶ ἂν ὁ συγγραφεὺς αὐτῶν μετέβηεν αἰφνιδίως, κατὰ τὴν ἰδίαν του περὶ τοῦ λόρδου Βύρωνος ἑκφρασιν, τὴν νύκτα αὐτοῦ εἰς ἡμέραν, καὶ τὸν αἰῶνα αὐτοῦ εἰς γενεὰν μεταγενεστέρων.

Ἀλλὰ τὸν γενναῖόφρονα τούτον ποιητὴν δὲν ἐνέπνευσαν μόνα τὰ δυστυχήματα τῆς Γαλλίας. Καὶ

ἄλλαι πράξεις γενναῖαι, καὶ ἄλλαι πολιτικαὶ συμφοραὶ ἐκίνησαν τῆς λύρας αὐτοῦ τὰς χορδὰς. Ἡ Ἑλλάς πρὸ πάντων, ἡ Ἑλλάς ἀγωνιζομένη τὸν περὶ τῶν ὧν ἀγῶνα, ἡ Ἑλλάς ἐκλύουσα τότε τὴν συμπαθειαν καὶ τὸν θαυμασμὸν ὅλου τοῦ κόσμου, ἐχρημάτισε τὸ προσφιλέστερον τῶν ποιήσεων αὐτοῦ ἀντικείμενον. Ἡ φιλαυτία ἐθνικὴ μᾶς ἀπατᾷ, ἡ αἰ πάντες ἑλληνικαὶ τοῦ ποιητοῦ Δελαβὶν ᾠδαὶ εἶναι τῶν λυρικῶν αὐτοῦ ποιημάτων τ' ἀριστουργήματα (1).

Οὐχ ἦττον τῆς λυρικῆς, ἐδόξασε τὸν Δελαβὶν ἡ δραματικὴ ποίησις. Συνέγραψε τραγωδίας πολλὰς καὶ κωμωδίας, τῶν ὁποίων τινὲς ἔφθασαν νὰ παρασταθῶσι τριακοσιᾶκς εἰς τὰ γαλλικὰ θέατρα.

Τὰ φιλελεύθερα τοῦ ποιητοῦ τούτου αἰσθήματα ἐπόμενον ἦτον νὰ κινήτωσι κατ' αὐτοῦ τὴν ἀπέχθειαν τοῦ γαλλικοῦ ὑπουργείου Βιλλέλ, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰ Καρόλου. Κατεῖχεν ὁ Δελαβὶν τὴν θέσιν βιβλιοθηκαρίου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἡ θέσις αὕτη αἰφνιδίως καὶ ἀναιτίως κατηργήθη. Αἱ ἐφημερίδες τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὕψωσαν φωνὴν ἀγανακτήσεως, καὶ ὁ δούξ τοῦ Ὁρλεάν, ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεὺς τῶν Γάλλων Φίλιππος, ὅστις, ὑποκρινόμενος τότε φιλελεύθερα αἰσθήματα, ἔτρεφεν ἰδίαν πρὸς τὸν Δελαβὶν φιλίαν, τὸν διώρισε βιβλιοθηκᾶριον αὐτοῦ. « Ὁ κεραυνὸς ἔπεσεν εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἔγραψε πρὸς αὐτόν· ἔλθε νὰ κατοικήσῃς εἰς τὴν ἐδικήν μου ». Ἐκτοτε ἡ μεταξύ τοῦ δουκὸς καὶ τοῦ ποιητοῦ φιλία ἔγινε στενωτέρα, καὶ διήρκεσε μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ τελευταίου.

Δις ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου ἐκείνου ἐπαρουσιάσθη ὁ Δελαβὶν ὡς μέλος ὑποψήριον τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Ἀλλὰ τὴν πρώτην φορὰν ἐπροτιμήθη αὐτοῦ ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ἐμουπούλειως, τὴν δευτέραν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων. Φίλοι του τινὲς τὸν ἐπρότρεπαν νὰ παρουσιασθῇ καὶ τρίτον· αὐτὸς ὁμως δὲν ἠθέλησε, « φοβούμενος, ἔλεγε γελῶν, μήπως αὐτὴν τὴν φορὰν τοῦ ἀντιτάξωσι τὸν πάπαν ». Ἀλλὰ τέλος πάντων ἡ δικαιοσύνη ὑπερῆλκυσε, καὶ τὴν 25 ἰουλίου 1825, διὰ ψήφων εἰκοσιεννέα, ἐπὶ τριάκοντα ψηφοφόρων, ἐψηφίσθη ἀκαδημαϊκός.

Ὁ Δελαβὶν ἐδείχθη μέγας θιασώτης τῆς ἰουλιανῆς ἐπαναστάσεως, καὶ διότι τὸ κίνημα ἐκεῖνο ἐσυμ-

(1) Ὁ ἑρηνιστὴς τῶν ὀλίγων τούτων βιογραφικῶν σημειώσεων ἠτύχησε νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ σύγγεγυς τὸν βιογραφούμενον ποιητὴν εἰς τὴν Νεάπολιν, περιηγούμενον τότε τῇ Ἰταλίᾳ μετὰ τῶν ἐξαιρέτων φιλελλήνων δεσποινῶν, τῆς δουκίσσης τῆς Πλακεντίας καὶ τῆς μακαριτύδος θυγατρὸς της. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ ἀγῶνος ἦτον ἀπερίγραπτος. Ἦσαν μίαν τῶν ἡμερῶν προσκεκλημένοι μαμόφτεροι εἰς τῆς δουκίσσης τῆς Πλακεντίας· κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ φιλέλληνας ποιητὴς ἐμελλε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν γνωστὸν ἀρχαιολόγον Γελλ, τὸν ὁποῖον παράδοξος πρὸς τοὺς Ὁθωμανοὺς συμπάθεια κατέστανεν ἄδικον πρὸς τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων. Τὸ γεῦμα ἦτον ἑτοιμον, καὶ ὁ Δελαβὶν δὲν ἐφαίνετο. Ἡλθε τέλος πάντων τετραγαγμένος ὅλως καὶ κατακόκκινος· ἐξήττασε συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητα, καὶ, καθίσας πλησίον τοῦ φίλου του, εἶπε πρὸς αὐτόν· — « Χαίρω ὅτι ἠγωνίσθην σήμερον ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ λυπούμαι ὅτι παρέβην τοὺς κανόνας τῆς εὐπρεπείας. Ὁ Γελλ δὲν ὑποφέρεται ἐμάλωσθαι με αὐτὸν ἐντὸς τῆς οἰκίας του. Δὲν θέλω ποτὲ πλεόν νὰ τὸν ἰδῶ· τιμῶ τὴν πολυμαθειάν του, ἀλλ' ἀποστρέφομαι τὴν καρδίαν του ».

φώνει με τὰς ἀρχὰς του, καὶ διότι τ' ἀποτελέσματα αὐτοῦ ἀπέβησαν ὑπὲρ τοῦ προστάτου καὶ φίλου του Φιλίππου. Τότε ἐσύνθεσε τὸν λεγόμενον Παρισινὸν Ὑμνον, ἀδόμενον ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ Μασσαλιακοῦ, ἂν καὶ πολὺ κατώτερον αὐτοῦ, ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν, κατὰ τὴν ἀξίαν.

Ὁ Δελαβιν εἶχεν ὡραίαν τὴν ψυχὴν, ὡς καὶ τὴν εὐφυΐαν. Ἀγαθὸς πολίτης, ἀγαθὸς σύζυγος, ἀγαθὸς πατὴρ, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος παρὰ πάντων, ἔζησε βίον ἀνετον καὶ κομψόν, ἀπολαμβάνων ἀφθόνους τοὺς ἡθικούς καὶ ὕλικούς τῆς εὐφυΐας του ταύτης καρποὺς, μέχρι τοῦ μηνὸς νοεμβρίου τοῦ 1844 ἔτους, ὅταν θάνατος ἄωρος τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοὺς ζῶντας, ἀφήσαντα λύπην μεγάλην εἰς τοὺς οἰκείους του, εἰς τὸ ἔθνος του, εἰς ὅλον τὸν φιλολογικὸν κόσμον, καὶ εἰς τοὺς γνωρίσαντας καὶ ἐκτιμήσαντας τὰ προτερήματα καὶ τὰς ἀρετάς του.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΝΤΙΧΟΛΕΡΙΚΗ.

Ὁ ἀγγλικὸς Χρόνος ἀναφέρει τὴν ἐξῆς θεραπείαν τῆς χολέρας, ἐνεργουμένην εἰς Σεβιλλίαν κατὰ τὸ 1833, με *σχεδὸν ἀλάνθαστον ἐπιτυχίαν*, παρὰ τοῦ ἰσπανοῦ ἱατροῦ Δὸν Πέτρου Βάσκουεζ, δημοσιεύσαντος ἑκτοτε μικράν περὶ τούτου πραγματείαν, ἥτις πολλὰ ὀλίγον εἶναι τὴν σήμερον γνωστή.

Ὁ ῥηθεὶς ἱατρός ἐθεράπευε τοὺς ἀσθενεῖς του ἀμισθί, ὅχι μόνον τοὺς πτωχοὺς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πλουσίους, τοὺς ὁποίους ὑπεχρέωνε μόνον νὰ προσφέρωσι, μετὰ τὴν θεραπείαν, συνδρομὴν τινα εἰς τὸ δεῖνα ἢ τὸ δεῖνα εὐεργετικὸν κατὰσθημα· ὥστε ὑπόνοια ἀγυρτίας τοῦλάχιστον δὲν χωρεῖ.

Δημοσιεύοντες αὐτὴν, ἀφίνομεν, ὡς ἡ ῥηθεῖσα ἔφη μερίς, τοὺς ἐπιστήμονας νὰ ἐπιφέρωσι τὰς περαιτέρω κρίσεις των.

Ἀμέσως μετὰ τὴν εἰσβολὴν τῆς νόσου, ὁ πάσχων πρέπει νὰ πῇ τρία μικρὰ ποτήρια (χίκαρας, 50—60 δραμίων χωρητικότητος) ἐλαίου καθαροῦ, εἰς διαστήματα ἴσα 8—10 λεπτῶν. Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας μετὰ τὸ τελευταῖον ποτήριον (ἢ καὶ ταχύτερον ἂν ἀρχίσῃ ὁ ἔμετος), ὁ πάσχων πρέπει νὰ πῇ, ἐωσότου ἐμέσῃ, ποσότητα ἱκανὴν ὕδατος ὑπερχλιαροῦ. Ὁ ἔμετος ἡμπορεῖ νὰ εὐκολυνθῇ γαργαλιζομένου ἐσωτερικῶς τοῦ οὐρανίσκου διὰ πτεροῦ βρεγμένου με ἐλαίου.

Ἀφοῦ παρέλθῃ ὀλίγη ὥρα πρὸς ἀνάπαυσιν, δίδεται πάλιν εἰς τὸν πάσχοντα ὕδωρ χλιαρόν, ἀλλ' ὅχι πλέον ἐλαίον· ὁσάκις δὲ τὸν ἐνοχλήσῃ πολὺ ὁ ἔμετος, παύεται διὰ τῆς πόσεως μεγάλου ποτηρίου ψυχροῦ ὕδατος.

Παρατηρήθη ὅτι πολλοὶ τῶν ἀσθενῶν δὲν ἠδύναντο νὰ πῖωσι τὰ τρία ποτήρια τοῦ ἐλαίου, διότι τὸ πρῶτον μόνον ἦτον ἀρετὸν νὰ ἐρεθίσῃ τὸν στόμαχον. Εἰς τοιαύτην περίστασιν, γίνεται χρῆσις ὀλίγου ψυχροῦ ὕδατος μεταξύ ἐκάστης δόσεως· ἀπαιτεῖται ὁμως νὰ δοθῶσι καὶ τὰ τρία ποτήρια τοῦ ἐλαίου, ἄλλως ἡ θεραπεία δὲν ἐνεργεῖ δραστηρίως.

Σημειῶσαι ὅτι τὸ ἐλαίον δὲν ἡμπορεῖ ποτὲ νὰ βλάψῃ. Ἀπ' ἐναντίας, μόλις εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν στόμαχον, ἐνεργεῖ ἀπ' εὐθείας κατὰ τῆς προξενούσης τὴν χολέραν δηλητηρίου ἐπιρροῆς.

Τὴν ἐπαύριον, ἂν ἡ γλῶσσα τοῦ ἀσθενοῦς ᾖ καὶ ἀκόμη κακὴ, ἡμπορεῖ νὰ πῇ πάλιν μικρότατον ποτήριον ἐλαίου με ὀλίγον ψυχρὸν ὕδωρ, καὶ ἔπειτα ἀρκετὴν δόσιν ὕδατος χλιαροῦ, πρὸς κίνησιν τοῦ ἐμέτου.

Ἡ μετὰ ταῦτα δίαιτα πρέπει νὰ ᾖ ζωμός βοδινοῦ κρέατος με καλὸν ποτήριον ἰσπανικοῦ οἴνου, καὶ ποτήρια πολλὰ κατὰ συνέχειαν ψυχροῦ ὕδατος. Εἰς διάστημα ἐξ ἡ ἑπτὰ ἡμερῶν, ὁ ζωμός δίδεται παρ' ἡμέραν παχύτερος, τοῦ ὁποίου γίνεται χρῆσις πρῶτ' καὶ ἐσπέρας, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν εἰρημένων ποτῶν. Μετὰ ταῦτα, ὁ ἀσθενὴς ἡμπορεῖ νὰ ἐκλέξῃ ὁ ἴδιος τὴν τροφὴν του, ἀπέχων ὅμως, δι' ὀλίγον καιρὸν, βουτύρου, γάλακτος καὶ τυρίου.

Ὁ ἱατρός Βάσκουεζ, ἐκτὸς τῆς ῥηθείσης μικρᾶς πραγματείας, ἐξέδωκε καὶ ὑπόμνημα ἱστορικο-ιατρικόν, ὅπου ἐκθέτει ἐν ἐκτάσει τοὺς λόγους ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἀνωτέρω θεραπεία. Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο περιέχει τὰ ὀνόματα καὶ τὰς κατοικίας πλέον τῶν 130 ἀσθενῶν, ἱατροευνθέντων ἐντελῶς διὰ τῆς μεθόδου ταύτης, ἐντὸς μόνης τῆς πόλεως Σεβιλλίας· καὶ προσέτι διαφόρους ἐπιστολάς πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ἔγινε χρῆσις αὐτῆς, με μεγίστην ἐπιτυχίαν, εἰς Μάλαγαν, Γιβραλτάρ, κτλ.

Ὁ ῥηθεὶς ἱατρός βεβαιώνει ὅτι, ὁσάκις προσεκληθῇ ἐγκαίρως, δὲν ἀπέθανε καρεῖς τῶν οὕτω θεραπευθέντων ἀσθενῶν, καὶ ὅτι, ἀπ' ἐναντίας, ἔσωσε πολλοὺς καὶ ἐκ τῶν ὅσους ἐπεσκεύθη καθ' ἡν στιγμὴν ἐθεωροῦντο γενικῶς ὡς ἐκτὸς πάσης ἐλπίδος θεραπείας.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ANONA Η ΛΕΠΙΔΩΤΗ.
(Anona Syuamosa).

Φυτὸν φυόμενον εἰς τὰς δυτικὰς καὶ Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, καὶ τὴν μεσημβρινὴν Ἀμερικὴν καὶ εἰς πολλὰ